

מדברים על זה

כשאנחנו מחפשים דרכים לעניין את התקשורת באירוע יפה מהתחום החינוכי, החברתי, הסביבתי או הכלכלי שמתרחש אצלנו, במקרים רבים, אנחנו נתקלים בכתף קרה. "אתה צריך להבין," כך מסבירה לי מיכל, דוברת המועצה, "את מי מעניין שכמה משפחות כבר מבקשות לקנות דירה בנחל עוז? אותך, אבל לא את התקשורת הארצית".

מנגד, יש ימים שבהם כתבים ומפיקים, מהארץ ומחו"ל, רצים אחרינו בכדי לראיין אותנו לטלוויזיה, לאינטרנט, לרדיו ולעיתון...אתם יודעים באלו ימים מדובר. לצערנו, לא ניתן לשמר את הענין שמגלים בנו הכתבים בעיתות חירום גם לימי רגיעה.

בואו נעשה סדר: הד.נ.א של התקשורת, חברות וחברים, מוליך את העוסקים בה בעיקר לדבר אחד - להגיע אל כמה שיותר אוזניים ועיניים. בדרך להגשים את העיקרון הזה, הכתבים, התחקירנים, המפיקים והעורכים יחפשו, לרוב, את הביזארי, הפגיע, האנדרדוג, האומלל, החריג, היוצא מן הכלל. לצערנו, רובם ישתעממו מהנורמלי, מה"עסקים כרגיל" ומהניתוח המעמיק. אין דבר שמבהיל את התקשורת יותר מגוונים ועושר של היבטים, היא תעדיף את הקיצוני, החד משמעי, השחור ולבן.

מצד אחד, אנחנו מחוייבים לדיווח אמין ומצד שני, אנחנו לא מרגישים צורך להופיע בכל מחיר בכותרות ראשיות. חשוב לנו שהתושבים שלנו וכלל הציבור ישמעו את ההתייחסות שלנו אבל לא במחיר של דקלום טקסטים שהתקשורת רוצה שנגיד, אותם טקסטים שמוכרים יותר טוב את הפרסומות, את העיתון. כשהתקשורת רוצה לציין היכן בדיוק אירע פיגוע חבלני אנחנו ממש לא יוצאים מגדרנו לקבל דקת תהילה מיותרת. חשוב לנו להתבטא, דווקא ברגעי משבר אבל איננו עובדים של התקשורת, וודאי לא מחוייבים לרווחי המפרסמים וטייקוני התעשייה.

כששואלים אותנו על הרגשות שלנו לעת התקפות הטרור ובעצם מבקשים תיאורים פלסטיים של חרדות ואובדן עשתונות, אנחנו לא מסתירים את הפחד ואיננו מוותרים על תיאור המחיר הנפשי שמשלמים חלק מהילדים והמבוגרים אבל מציינים תמיד את הרוח האיתנה והרוח הקהילתית שלנו, זו שמחזקת אותנו, זו שבזכותה אנחנו צומחים כל הזמן, בכל תחום. כשמבררים מה צריך לעשות כדי "לחסל אחת ולתמיד" את ארגוני הרשע, בכוונה לקבל קריאות קרב של טרם מלחמה, חשוב להזכיר את שלוש עשרה השנים, בהן חוינו ממשלות מימין ומשמאל, מלחמות והסדרים מדיניים ודבר לא הביא להפסקת האלימות. גם אם זו לא התשובה המביאה רייטינג גבוה, מן הראוי לענות שהניצחון על הטרור הוא בעקשנות שלנו, בסבלנות, באמונה, באהבה ובאחריות ההדדית שאנחנו מגלים אדם אל אדם, קהילה אל קהילה.

התקשורת היא שחקן חיוני במדינה דמוקרטית. מן הראוי ומן הרצוי שנשתמש בה באופן מושכל: נעביר דרכה מסרים ונענה ברצינות ובאחריות לשאלות הכתבים. כשננתח את הפרסומים, את השניות הספורות, את המילים הבודדות שיוקרנו או יודפסו מתוך ראיון ארוך, אזי גם אם נגלה אי דיוקים, נזכור שגם העיתונאי הוא רק בן אדם (שרוצה להתפרנס) וגם הכותרת המרגיזה ביותר דינה לעבור מן העולם. (אם לא מחר, אז מחרתיים).

אביב נעים,

אלון